

Притчи о главном
Parabeln über das Wesentliche

Притчі про головне

Предисловие

Притчи о главном

Читаем в классе восточную притчу «Всё в твоих руках». Короткая притча, а в ней – Ученик с каверзным вопросом о спрятанной между ладонями бабочке: жива или мертва? И Мастер, который своим ответом не только снимает противоречия, но и приглашает Ученика, а с ним и Читателя учиться видеть многогранность мира, связи его явлений, зачастую недоступные нам из-за бинарного - черно-белого восприятия.

За что можно благодарить и чему радоваться в бомбоубежище во время войны? Где наш дом и в чём заключаются дружба, щедрость, мудрость? Легко ли сегодняшнему подростку в дигитализированном мире ощутить красоту реального мира? На эти и другие вопросы ищут свои ответы, стараясь сформулировать их в жанре притчи, ученики Центра «Форусс» (Швейцария), а также ученики Мостовского лицея города Николаева (Украина). Притчи написаны детьми на русском, украинском, немецком, английском языках.

Передмова

Притчі про головне

Читаємо в класі східну притчу «Все у твоїх руках». Коротка притча, а в ній - Учень з каверзним питанням про захованого між долонями метелика: жива чи мертва? І Майстер, який своєю відповіддю не лише знімає протиріччя, а й запрошує Учня, а з ним і Читача вчитися бачити багатогранність світу, зв'язки його явищ, найчастіше недоступні нам через бінарне – чорно-біле сприйняття. За що можна дякувати і чому радіти у бомбосховищі під час війни? Де наш дім і в чому полягають дружба, щедрість, мудрість?

Чи легко сьогоднішньому підлітку у дигіталізованому світі відчувати красу реального світу? На ці та інші питання шукають відповіді, намагаючись сформулювати їх у жанрі притчі, учні Центру «Форус» (Швейцарія), а також учні Мостівського ліцею міста Миколаєва (Україна). Притчі написані дітьми російською, українською, німецькою, англійською мовами.

Parabeln über das Wesentliche

Vorwort

Wir lesen in der Klasse eine östliche Parabel namens "Alles liegt in deinen Händen". Es ist eine kurze Parabel, in der ein Schüler eine knifflige Frage über einen Schmetterling stellt, der zwischen seinen Händen versteckt ist: lebt er oder ist er tot? Der Meister gibt jedoch nicht nur eine Antwort, die Widersprüche beseitigt, sondern auch den Schüler und den Leser einlädt, die Vielschichtigkeit der Welt zu erkennen, die Verbindungen ihrer Erscheinungen zu sehen, die uns oft aufgrund einer binären Schwarz-Weiß-Wahrnehmung verborgen bleiben.

Wofür kann man dankbar sein und was gibt es zu feiern im Luftschutzbunker während des Krieges? Wo ist unser Zuhause und worin bestehen Freundschaft, Großzügigkeit, Weisheit... Ist es für heutige Jugendliche in einer digitalisierten Welt einfach, die Schönheit der realen Welt zu spüren? Diese und andere Fragen versuchen die Schüler des Vereins "Foruss" (Schweiz) sowie die Schüler des Mostovsky-Lyzeums in Nikolaev (Ukraine) in Form von Parabeln zu beantworten, die von Kindern in russischer, ukrainischer und deutscher Sprache geschrieben wurden.

Жадная птица

Соня Хайнцер

Когда-то жили на свете две птицы. Зимой в поисках еды и источника воды они перелетали из города в город, но нигде не останавливались надолго.

Однажды, пролетая над парком, они увидели сосну, а под ней корыто, в котором было немного воды. Птицы полакомились семенами шишек, напились воды, затем одна птица говорит подруге: «Полетим дальше!»

-«Нет! Это теперь будет моё корыто, и я ни с кем не собираюсь делиться!» - ответила вторая птица.

-«Нельзя быть жадной, надо делиться!» - возразила подруга и улетела, потому что ей было стыдно за поведение жадной птицы.

Оставшись жить в парке, птица пугала всех, кто подходил к корыту и не давала никому пить. И даже не заметила, как наступил большой праздник для всех – Рождество. В этот день птица, как обычно, охраняла корыто с водой, хотя все её давно уже оставили в покое, и наблюдала, как вдалеке горят праздничные огоньки, и все веселятся у ёлки. Птице тоже очень захотелось праздновать со всеми, она хотела было полететь к праздничным огонькам, но тут заметила, что у неё примёрзли ноги, и она не может сдвинуться с места. Птица кричала «на помощь!», но никто не пришёл, потому что она всех прогнала. Так и не отпраздновала жадная птица Рождество.

Gieriger Vogel

Sonja Heinzer

Zwei Vögel lebten früher auf der Welt. Im Winter flogen sie auf der Suche nach Nahrung und einer Wasserquelle von Stadt zu Stadt, hielten aber nicht lange an.

Eines Tages, als sie über den Park flogen, sahen sie eine Kiefer und darunter einen Trog mit etwas Wasser. Die Vögel aßen die Samen von Zapfen, tranken Wasser, dann sagte der Vogel zu seinem Freund: "Lass uns weiter gehen!"

- "Nein! Es wird jetzt mein Trog sein, und ich werde ihn mit niemandem teilen!" erwiderte der zweite Vogel. "Man sollte nicht gierig sein, du musst teilen!", erhob sein Freund Einspruch und flog weg, weil er sich für das Verhalten des gierigen Vogels schämte.

Der Vogel der im Park blieb, schaute der mit der Zeit kriegerisch aus. Er erschreckte alle, die sich dem Trog näherten, und ließ niemanden trinken. Der Vogel bemerkte nicht einmal, wie ein großer Feiertag für alle kam - Weihnachten

An diesem Tag bewachte der Vogel wie üblich den Wassertrog, obwohl alle ihn schon lange in Ruhe gelassen hatten, und beobachtete, wie die festlichen Lichter in der Ferne brannten, und alle hatten Spaß am Weihnachtsbaum. Der Vogel wollte auch mit allen feiern, er wollte zu den festlichen Lichtern fliegen, aber dann bemerkte er, dass seine Beine eingefroren waren und er sie nicht mehr bewegen konnte.

Der Vogel schrie "Hilfe!!", aber niemand kam, er hatte alle mit seiner Gier vertrieben. Und so kam es, dass der gierige Vogel Weihnachten nie feiern konnte.

Вечеринка Пони

Шевчук Злата, 5 лет

Однажды был замечательный теплый день. У пони Искорки был День Рождения. К ней пришли друзья: Рарити, Радуга, Эпл Джек, Флаттершай, Пинки Пай, Принцесса Селестия, Принцесса Луна, пони Шайнинг Армор, Каденс и Малышка с крыльями и рогом.

Все пони танцевали. Им было очень весело. Но внезапно музыка прекратилась и пропал свет. Стало темно и Искорка загрустила.

Пони стали выяснять в чем дело. Каденс вышла на улицу и заметила Оборотней. Как оказалось, электричество пропало, потому что они обрезали провода.

-Эй, стойте! Почему вы так поступили?– сказала Каденс.

-Нас не пригласили на праздник и мы решили его испортить. – ответили Оборотни.

Искорка все услышала, пожалела Оборотней и пригласила их на свою вечеринку.

-Я приглашаю вас, но для начала нужно починить свет. – сказала она.

Оборотням стало очень стыдно и они отремонтировали электрику. Праздник продолжился. С тех пор они никому и никогда не делали пакости.

Добрый снеговичок

Бабан Маша, 7 лет

В один год в новогоднюю ночь Дед Мороз разносил подарки. Он очень спешил, чтобы успеть порадовать оставшегося Пингвиненка. Он так мчался, что в один миг упал. Это оказался глубокий сугроб. Дедушка Мороз долго не мог вылезти.

Мимо шел Снеговичок и заметил Дедушку, он подал ему руку и помог выбраться. Но у Деда Мороза после падения болела нога и он был грустным.

-Почему ты грустишь, Дедушка?

-Боюсь, что с хромой ногой мне теперь никак не успеть к Пингвину, а он так ждет свою конфету.

-Я помогу тебе! – вскрикнул Добрый Снеговичок.

Он сел на свои сани, помчался к малышу и очень вовремя подложил под елку новогоднюю конфету. Дед Мороз был счастлив и Пингвиненок тоже.

Снеговичек был добрым! А за добрые дела всегда добро и получишь!

Суперечка сезонів

Терещенко Злата, 9 років і Бабан Вікторія, 11 років

Якось чотири пори року почали між собою вихвалитися. Вони сперечалися, хто з них краще і ніяк не могли домовитись. Зима почала говорити, що вона краща, тому що це: яскрава пора року, сніг, Новий Рік, Різдво.

Весна каже:

-Ні-ні-ні! Я гарніша, бо навесні квіти, птахи, біле та синє небо, кінець школи.

Після них почало вихвалитися літо.

-Я найкраще, бо влітку річка, канікули, сонце, відпочинок.

Останньою була осінь. Вона говорила, що всі гарні, але вона найчудовіша! Тому що восени: яблука, город, опадає листя, школа, свято Хеллоуїну.

Отак ці сезони сперечалися і сперечаються до сих пір. Але це погана звичка. Кожен з нас унікальний і особливий по-своєму.

Невгамовні діти

Бабан Маша, 7 лет

Одного разу в дитячому садку діти не хотіли вкладатись спати. А коли вихователька вийшла на декілька хвилин, вони почали гомоніти і розбили вазу. Вихователька почула шум і поверталась в кімнату. Але дітлахи встигли зібрати усі уламки вази та сховали їх під ліжко.

Пізніше вихователю подарували квіти і вона довго не могла знайти вазу. Врешті-решт вона знайшла під ліжком лише уламки.

Дітям стало соромно, вони зізнались у всьому.

Ніколи не можна обманювати! Таємне завжди стає явним!

Сніговичок і Птаха

Марченко Лїталїна, 9 років

Жив-був маленький Сніговичок. Він був життєрадісним і дуже любив гуляти в лісі біля ялинок. Одного разу під час його прогулянок він зачепився об гілку і впав.

Повз нього пролітала Птаха. Вона побачила, що Сніговичок впав і почала сміятися з нього. Так реготіла, що летіла-летіла, не помітила ялинку, врізалася в неї і також впала.

Але Сніговичок був не такий, як Птаха. Він підійшов до неї і допоміг піднятися.

Отож ніколи не смійтеся над іншими. У вас теж може трапитись лихо!

Добра і погана білочка

Богоніс Мілана, 10 років

Колись, у чарівному лісі жили дві білочки-сестрички. Їх звали Дора і Нора. Білочка Дора була дуже добра, розумна і весела, мудра і дружня. А її сестра Нора була скупа, любила чорний колір і була не дуже емоційна. Дві білочки-сестрички були як Інь-Янь. Білочка Дора мала багато друзів, вона дуже любила з ними гратися.

Якраз був перший день зимових святкових канікул. Тому, як тільки знову настав ранок і засяяло сонечко, Дора вибігла на вулицю! Там на неї вже чекали її друзі. В білочки Нори також були друзі, як і у її сестри. Тому, як тільки білочка Дора вийшла то Нора побігла за нею. Дору друзі дуже любили і цінували, а Нору вони боялися, адже вона всім багато пакостила. Бачивши її, вони тривожилися.

Сьогодні все було, як завжди. Дора і її друзі були спочатку знервовані, але згодом, всі вони заспокоїлись і пішли гуляти в ліс...

Вони йшли по засніженому лісу, сміялися, розмовляли про листи Діда Мороза і про все на світі, поки не побачили чарівне озеро, яке замерзло. На ньому були гарні чарівні візерунки, воно ніби зтягувало до себе. Всі одразу захотіли поїздити по тому озеру, окрім білочки Дори.

-Краще не треба! – сказала вона.

-Можна провалитися під воду!

Згодом звірі погодилися з Дорою, але тільки не Нора. Вона засміялася і промовила :

-Всі ви нудні боягузи, всього боїтеся!

Сміючись вона вийшла на лід і почала кататися...

Але це тривало недовго! На озері з'явилася маленька тріщина, яка ставала все більше і більше. Звірі почали кричати Норі, щоб вона зупинилася, але вона їх не чула...

І ось, Нора провалилася під воду.

-Допоможіть! – кричала вона.

Та звірі тільки сміялися. Лише Дора вирішила допомогти своїй сестрі, бо була дуже доброю. Дора подала Норі руку і врятувала її. З того часу білочка Нора стала такою ж доброю та милою, як Дора і з того часу більше нікому не пакостила!

Хочеш мати друга – навчись бути другом та будь добрим!

Школа Добра і Зла

Романенко Женя, 9 років

Одного разу відбулось знайомство двох дівчат. Звали їх Агата та Софі. Вони познайомились на кладовищі, коли мама Софі померла. Помираючи, мама сказала Софі, що вона народжена для чогось дуже-дуже важливого.

Коли Агата підросла, її всі вважали відьмою, бо нею була її мама. Якось дівчата зустрілись і пішли в бібліотеку. Бібліотекар листала книгу про Добро і Зло. В ній розповідалося про декана Рафала. Декан приймав нових учнів і досі. Так як Агата була відьмою, вони з подругою змогли потрапити в цю школу.

В один вечір Агата і Софі побачили як Рафал вкрав дівчинку Лесю. Її перехопив птах, який допомагав дівчатам. Але декан врешті-решт доставив її у школу також. Там Леся дуже сумувала. Рафал дуже полюбив її та дозволив робити все, що завгодно і коли завгодно. Він навіть передав їй магію крові, якою Леся дуже гарно володіла. Але то була магія зла.

Раптом зло напало на добро і почалася битва. І тоді Софі зрозуміла, про яку важливу місію говорила її мама. Вона повинна була врятувати людину – звільнити Лесю від чарів зла. Коли вони билися, Рафал вбив всіх дітей. Софі заплакала.

Але Агата виявилася живою і своєю магією оживила всіх. І тоді чари Рафала більше не діяли. Вони звільнили Лесю та інших учнів.

Ніколи не припиняйте боротися, навіть якщо вам здається, що ви слабші за когось. Добро завжди перемагає зло!

Девочка и собака

Нина Вайдманн

Жила-была Девочка. У неё не было ни друзей, ни домашних животных.

Однажды на улице Девочка увидела собаку. Она её так испугалась, что сразу убежала домой.

Но и дома девочка боялась, что собака найдёт её дом, придёт и укусит, поэтому на следующий день весь дом был окружён забором.

Вскоре собака действительно нашла дорогу к дому и остановилась перед забором. Девочка испугалась, но не убежала, потому что заметила, что у собаки больная лапа. Девочка сломала забор и стала лечить собаку. Родители девочки увидели, что их дочь старается помочь больному животному и оставили ей эту собаку, а также подарили кошку на Новый год.

Девочка перестала бояться, и у неё появилось много друзей.

Не бойся доверять другим!

Das Mädchen und der Hund

Nina Weidmann

Da lebte ein Mädchen. Sie hatte keine Freunde oder Haustiere.

Eines Tages sah das Mädchen einen Hund auf der Strasse. Sie hatte solche Angst vor ihr, dass sie sofort nach Hause rannte.

Aber auch zu Hause hatte das Mädchen Angst, dass der Hund ihr Haus findet, kommen und beißen würde, also war das ganze Haus am nächsten Tag von einem Zaun umgeben.

Bald fand der Hund tatsächlich den Weg zum Haus und blieb vor dem Zaun stehen. Das Mädchen erschrak, rannte aber nicht weg, weil sie sah, dass der Hund eine wunde Pfote hatte. Das Mädchen durchbrach den Zaun und fing an, den Hund zu behandeln. Die Eltern des Mädchens sahen, dass ihre Tochter versuchte, einem kranken Tier zu helfen, und hinterliessen ihr diesen Hund und überreichten auch eine Katze für das neue Jahr.

Das Mädchen hatte keine Angst mehr und fand viele Freunde.

Добрая Старушка

Александра Гюнтхард

На одной улице стояло три дома. Один был богато и красиво украшен. Второй был тоже большой и уютный. А третий – старая избушка.

Однажды холодной зимней ночью в канун Рождества одна бедная семья искала ночлег. Женщине тяжело было идти, потому что она ждала ребёнка, а её муж очень устал от долгого пути.

Путники постучали в дверь первого дома, но туда их не пустили.

«У нас нет свободных мест» - ответили из-за двери просторного и уютного дома.

Тяжело вздохнув, мужчина постучал в двери ветхой избушки. Дверь им открыла старушка. У неё было морщинистое, но очень доброе лицо, она выглядела приятно. Старушка приветливо пригласила уставших путников в дом и накормила вкусным супом.

Гости поели, легли спать. А наутро, когда старушка встала, гостей уже не было, но её дом превратился в большую красивую виллу. А на двери была надпись: «Будь гостеприимным для всех прохожих».

Die nette alte Frau

von Alexandra Günthard

An einer Strasse standen drei Häuser. Eines war reich geschmückt. Das andere war ein grosses und schönes Haus. Und das dritte Haus war eine alte, dunkle, zerfallene Hütte. An einem kalten Heiligabend kam an dieser Strasse eine Familie von Reisenden vorbei. Sie suchten eine Übernachtungsmöglichkeit. Die Frau war schwanger, und der Mann war sehr müde, weil er die ganzen Sachen tragen musste. Die Reisenden klopfen am ersten Haus an, aber dort wurden sie nicht eingelassen. „Wir haben keinen Platz“, - wurde ihnen aus der zweiten Türe geantwortet.

Als sie am dritten Haus anklopfen, wurde die Tür von einer alten Dame geöffnet. Trotz der Furchen in ihrem Gesicht sah sie sehr freundlich aus. Die alte Frau lud die Familie, ohne nachzufragen, gastfreundlich in ihre Hütte ein. Sie gab ihnen etwas zu essen und zeigte ihnen, wo sie schlafen konnten. Die alte Frau wachte am nächsten Morgen auf, doch die Gäste waren nicht mehr da. Plötzlich bemerkte sie, dass ihre alte zerfallene Hütte sich in eine prachtvolle Villa verwandelt hatte. Viel prachtvoller, als das erste Haus. Sie bemerkte auch, dass auf ihrer Tür für alle Vorbeigehenden gut sichtbar eingeritzt war: „Sei gastfreundlich zu allen“.

Подарки

Ли́за Маффиоле́тти

В одном маленьком доме жила семья: мама, папа, мальчик и девочка. Эта семья очень любила праздновать Рождество. Они дарили друг другу подарки, и все были всегда счастливы. Кроме дочери. Она никогда не делала подарки, потому что ей было лень и казалось ненужным.

Вот однажды в канун Рождества девочка возвращалась домой через лес. Она заигралась с подружкой и не заметила, что уже начинало темнеть.

Девочка шла по тропинке и вдруг увидела избушку на курьих ножках. До этого она никогда не видела этой избушки, поэтому очень испугалась.

Из избушки выглянула голова Баба Яги. Баба Яга спросила, что девочка здесь делает.

Девочка ответила, что в лесу слишком темно и она не видит дорогу домой. К её удивлению, Баба Яга протянула ей небольшой фонарик и поздравила с наступающим Рождеством.

Девочка пошла по дорожке, подсвечивая дорогу фонариком. Какие красивые, украшенные снегом деревья вокруг!

Она шла довольно долго, ей стало скучно и немножко страшно, но тут она услышала пение. Девочка обернулась и увидела птичку, которая перелетала с ветки на ветку и пела, чтобы девочке стало веселее.

Девочка поблагодарила за подарок и подумала, о том, как приятно получать подарки!

Как только девочка прибежала домой, она нарисовала зимний лес, и птичку, и избушку с Бабой Ягой и фонариком. Свой рисунок она подарила родным на Рождество.

Радостно не только получать, но и дарить подарки!

Das Geschenk

Lisa Maffioletti

Eine Familie lebte in einem kleinen Haus: Papa, Mama, ein Junge und ein Mädchen. Diese Familie liebte es, Weihnachten zu feiern. Sie schenkten sich gegenseitig Geschenke und alle waren immer glücklich. Ausser die Tochter. Sie wollte niemandem etwas schenken, weil sie zu faul war und es für unnötig halte.

Am Weihnachtsabend ging das Mädchen durch den Wald nach Hause. Sie hat sehr viel mit ihrer Freundin gespielt und hat nicht bemerkt, dass es schon dunkel wurde.

Sie ging den Weg entlang, doch plötzlich sah sie ein Hexenhaus. Bis heute hatte sie das Haus noch nie gesehen und war deshalb sehr erschrocken.

Sie sah die Hexe aus der Tür schauen. Die Hexe fragte das Mädchen, was sie hier macht.

Das Mädchen antwortete, dass es im Wald zu dunkel sei und sie den Weg nach Hause nicht sehen könne. Zu ihrer Überraschung gab die Hexe ihr eine Taschenlampe und wünschte ihr Frohe Weihnachten.

Das Mädchen ging weiter und beleuchtete mit der Taschenlampe den Weg. Was für eine schöne Schneedekoration auf den Bäumen liegen!

Sie war schon eine ganze Weile gelaufen, es wurde ihr langweilig und sie hatte ein wenig Angst, aber plötzlich hörte sie ein Gesang. Das Mädchen drehte sich um und sah einen kleinen Vogel, der von Ast zu Ast flog und sang, um das Mädchen glücklich zu machen.

Das Mädchen bedankte sich für das tolle Geschenk und dachte, wie schön es doch ist, anderen Geschenke zu schenken!

Als sie zu Hause ankam, malte sie ein Bild von ihr im Winterwald, einen Vogel, der Hexe...Ihre Zeichnung schenkte sie dann ihrer Familie an Weihnachten!

Schön ist es nicht nur wenn man Geschenke bekommt, sondern auch wenn man sie jemandem schenkt.

Очнись!

София Темненко

Жил один мальчик в самом обыкновенном городе. Люди ходили на работу и в школу, возвращались домой и смотрели телевизор или как-то ещё отвлекались от своей работы или забот. Возвращаясь домой, мальчик часто садился за свой компьютер и забывал про школу и, впрочем про всё остальное, что не касалось видеоигр и фильмов.

В один холодный, зимний день мальчик возвращался из школы. Как всегда он слушал музыку и играл в игры на телефоне. Не отводя глаз от экрана, он выходил из автобуса, переходил дорогу и шёл через ярмарку, за которой находился его район.

Обычно он не обращал внимания на продавцов, впрочем даже и не слышал их, так как его не интересовали ни свежие фрукты, ни игрушки или драгоценности.

А ведь новогодняя ярмарка была особенной...

Один продавец сувениров заметил мальчика и задумчиво покачал головой: «Как можно не любоваться разноцветными ёлочными украшениями, не принимать участие в предновогоднем радостном оживлении?»

Когда мальчик проходил мимо прилавка с его товарами, продавец тронул его за плечо. Мальчик удивлённо оглянулся по сторонам и вопросительно глянул на продавца. Тот улыбнулся и раскрыл ладонь, на которой лежало всеми красками радуги переливающееся стёклышко. Продавец переложил драгоценность в руки мальчика, и, наклонившись почти к его самому уху, вполголоса поведал ему тайну.

«В твоей ладони то, что может изменить твою жизнь. Стоит только поднести стёклышко к глазу, мир приобретёт новые краски. Попробуй!»

Недоверчиво посмотрев на продавца, мальчик глянул на ярмарку через новое стёклышко.

Он не ожидал увидеть что-то особенное, но оглянувшись, он увидел мир по-новому.

Там, где он ожидал увидеть привычные детские игрушки, на него глядели волшебные, как живые, зверюшки и куклы. Забыв о своей игре и о продавце, мальчик отправился дальше, не отрывая глаз от разноцветных прилавков и людей.

Осмотревшись вокруг как следует, мальчик убрал стёклышко от глаза.

Он ожидал увидеть ему неинтересный мир, но приглядевшись к блестящему белому снегу, и к всё ещё красивым игрушкам, он с облегчением вздохнул, потому что волшебство никуда не исчезло, и мир, как оказалось, был красивым и разноцветным и без стёклышка.

А продавец промолвил: «Оглянись вокруг – мир всегда был прекрасен».

Wach auf!

Sofia Temnenko

In einer gewöhnlichen Stadt lebte ein Junge. Die Menschen in dieser Stadt gingen zur Arbeit und zur Schule, kehrten nach Hause zurück und sahen fern oder lenkten sich auf eine andere Weise von ihrer Arbeit oder ihren Sorgen ab. Nach Hause zurückgekehrt, setzte sich der Junge oft an seinen Computer und vergaß die Schule und alles andere, was nicht mit Videospiele und Filmen zu tun hatte.

An einem kalten Wintertag kam der Junge von der Schule zurück. Wie immer hörte er Musik und spielte Spiele auf seinem Handy.

Ohne den Blick vom Bildschirm abzuwenden, stieg er aus dem Bus, überquerte die Straße und ging über den Jahrmarkt, hinter dem sich seine Nachbarschaft befand.

Normalerweise achtete er nicht auf die Verkäufer, ja hörte sie nicht einmal, da er sich weder für frisches Obst noch für Spielzeug oder Schmuck interessierte.

Doch die Silvestermesse war etwas Besonderes ...

Ein Souvenirverkäufer bemerkte den Jungen und schüttelte nachdenklich den Kopf.

„Wie kann jemand den bunten Weihnachtsbaumschmuck nicht bewundern, nicht an der freudigen Erweckung des neuen Jahres teilnehmen?“

Als der Junge am Stand des Verkäufers vorbeiging, berührte ihn der Mann an der Schulter.

Der Junge sah sich überrascht um und sah den Verkäufer fragend an.

Dieser lächelte und öffnete seine Hand, auf der ein mit allen Farben des regenbogens schillerndes Glas lag.

Der Verkäufer schob das Juwel in die Hände des Jungen und lehnte sich nahe an sein Ohr, um ihm in einem gedämpften Ton ein Geheimnis zu erzählen.

„Auf deiner Handfläche liegt etwas, das dein Leben verändern könnte. Sobald du diese Glasscheibe vor Augen hältst, wird die Welt neue Farben bekommen. Versuch es doch mal!“

Der Junge sah den Verkäufer ungläubig an, blickte aber dann durch das glitzernde Ding auf den Markt.

Er hatte zwar nicht erwartet, etwas besonderes zu sehen, aber nun sah er die Welt mit anderen Augen.

Wo er übliche Kinderspielzeug zu sehen erwartete, sahen ihn magische, lebendig wirkende Tiere und Puppen an.

Sein Handy und den Verkäufer schon vergessen, wanderte der Junge über den Jahrmarkt, ohne seine Augen von den bunten Ständen und Menschen zu nehmen.

Nachdem er sich gründlich umgesehen hatte, beschloss der Junge, das Glas von seinem Auge wieder wegzunehmen.

Er dachte, er würde jetzt eine für ihn uninteressante graue Welt sehen, aber als er den glitzernden weißen Schnee und die immer noch wunderschönen Spielsachen genau betrachtete, atmete er erleichtert auf, denn die Magie war nirgendwohin verschwunden, und die Welt stellte sich als froh und bunt heraus, auch ohne das magische Glas.

Und der Verkäufer sagte lächelnd: "Schaue dich um - die Welt war schon immer schön."

Bunches of grapes

Kryvovyazenko Oleksandra

The Fox walked through the forest, looked for some profit and came across the nearest hut. There sat the Goat, who was holding bunches of grapes. The Fox noticed her with her sharp eye and said:

- I'm so hungry, give me clusters and I won't touch you! The goat was not at a loss and replied:

- I don't believe you! In order for everything to be honest, I suggest playing the game

«What's there». The rules are as follows:

There are three cups in front of the player, one of them contains a coin, if the player guesses, receives a prize and if not, he will leave the game. Chanterelle agreed, because she really wanted to eat delicious grapes. The Goat began to mix the cups and stopped there and the Fox guesses at that time. She opened a glass that was in the middle, but she was unlucky. The Goat must have already thought that she herself was eating a bunch, but the Fox hinted that she wanted to play again. She began to stir again and stopped again. This time Fox didn't care, she opened the last cup, nothing. The goat says with a laugh:

-Ha! Chanterelle, you need to be careful for this game!

Fox in response:

-Girlfriend, how smarter you are, you'd already realize that not everyone is spinning under your flashlights!

After these words, the Goat sank into her pocket and noticed that the bunch of grapes had disappeared and the Fox turned around was no longer there.

Відданий друг

Кривов'язенко Олександра

Жив на світі рижуватий безпритульний кіт, якому щодня не щастило. Котики -товариші критикували кота Персика за активну дружбу з собачкою Шерманом. Він пес, тому собака коту не товариш. Шерман захищав і відстоював свого друга, але з котом Персиком мають діло серйозні люди, і за таке нахабство та незаконні перебування на вулиці Шерхана відправили в притулок для тварин. (В їхній країні були заборонені безпритульні тварини, тому що велика кількість людей захворіла від невідомої хвороби). Рішучий кіт Персик наважився врятувати свого товариша.

І ось дістався до тієї вулиці, знайшов притулок, де перебував Шерман, але давнє невезіння не дало змогу дістатися до мети. Тільки Персик хотів перебігти дорогу, йому дуже сильно щось блимнуло в очах, засвітилось. Після цього, хто проїжджав повз машини, чули дуже гучний сигнал... Кіт Персик прокинувся біля лавки, він нічого не пам'ятав, де він, і що з ним трапилось... Коли кіт вдруге дивився на білу лавку, його увагу прикувала велика коробка, в яку він міг спокійно залісти і перебувати деякий час. Не довго думаючи, кіт Персик заліз туди, йому було зручно і він міцно там заснув. Прокинувшись, котик почув, що хтось йде по тротуару з кошиком в руках. Настовбурчивши вуха, кіт Персик помітив, що над ним сидить жіночка в червоних туфлях. З дитинства кіт не довіряв нікому з людей, бо вони, на його думку, злі і безсердечні. Тож кіт Персик скрутився клубочком і спостерігав.

Чоловік, який проходив повз жіночку, дивився на її гарні туфельки і помітив коробку. Він присів та дістав її з котом Персиком. Кіт дуже був наляканий. Чоловік запитав жінки, чи її це кіт... Вона знала, що чоловік віднесе кота в притулок. Її стало шкода його, тож жіночка відповіла:

-Так, це мій кіт! Чоловік віддав коробку зі сплячим котом.

Наступного ранку Валентина дала коту все необхідне і побігла на роботу.

А кіт вже не находив собі місця, думав про свого приятеля. Він стрибнув на підвіконня і уважно розглядав людей, тварин та все, що відбувається за вікном.

Впустивши сльозинку від нудьги по Шерману, кіт Персик тихим кроком своїх лапок підійшов до дверей і, як не дивно, двері квартири були відчинені, тому що жінка дуже поспішала і забула їх зачинити. Кіт вибіг у під'їзд і розгубився. Безліч незнайомих людей з подивом дивились на нього, тикали пальцями та усміхались.

Наляканий кіт побіг вулицею і почав шукати притулок для тварин.

Коли шукав, він згадав про те, що говорив пес Шерман, ще коли вони були разом: "Шукай мене там, де я ніколи не був...»

Після роздумів кіт почув, що позаду біг офіцер.

Він кричав:

-Хей! Я тебе вчора бачив, ти не домашній! Та жінка надурила мене, стій!!

Кіт не обертаючись біжить, а за ним той чоловік. Персик швидко завернув за будинок, таким чином завів офіцера в глухий кут. Котик Персик дійшов до притулку цілим і неушкодженим, але коли зайшов, то дуже здивувався. Він з жахом дивився на цих всіх тварин.

Стояли клітки, ціла стіна кліток, в яких знаходилися тварини. І ніде він не бачив Шермана, тільки лай собачий, схожий на його.

Персик підійшов подивитись, де лунає звук, там сиділо 3 цуцика, він сів коло них:

-Вибачте, ви не бачили рудувату собачку ?

-Так, він тут був! Але люди казали, що відвезуть його до свого штабу, бо пес дуже сильний, і начебто не хворий! Говорили, що таких як він ще не зустрічали.

Сумний кіт ішов додому, але назустріч їхала машина.

Незнайомі люди відчинили двері автівки, а із дверей виліз Шерман!

-Шермане, так ти вмілий помічник! Хе-хе, дякую за працю, товаришу.

Після цих слів чоловік з песиком пройшли повз kota Персика, який заховався біля двох коробок від пончиків.

Він тихо-тихо підійшов до вікна і побачив Шермана, який сидів та гавкав на цуценят.

Кіт Персик зайшов всередину приміщення і Шерман побачив його, того, з ким він провів все своє дитинство. Пес підбіг до свого давнього друга, міцно-міцно обійняв... Люди, які стояли поруч, розчулились і випустили тварин на волю. З того часу, кіт з собачкою не розлучалися та довго розповідали про свої пригоди. Адже справжній друг той, хто завжди зможе виручити з біди.

Хвилини радості

Лисенко Сергій

Водного батька було двоє синів. Старшого сина звали Антуан. Молодшого-Санта. Так як батько був керівником поштового відділення, то обидва сини вирішили піти по стопах батька. Старший син був повністю схожий на свого тата. Він перейняв найголовніші риси: жадібність та хитрість. В тому числі і його впевненість в тому, що праця на пошті - це лише праця, яка не приносить жодної користі, а повинна приносити лише великий прибуток. Молодший син був протилежністю свого брата. Він мав позитивні якості: доброту і чесність. Завжди піклувався про оточуючих людей. Санта вірив, що робота на пошті повинна приносити людям щастя. Батько дуже любив свого старшого сина, проте недолюблював свого молодшого сина із-за його поглядів. І ось одного дня, рано-вранці він покликав у свій кабінет Санту.

-Санто!

-Я відправляю тебе працювати в інше відділення.

-Чому? Я що, тобі більше не потрібен?, - відповів Санта.

-Я відправляю тебе в таке місце, де пошта майже безнадійна і люди постійно сваряться між собою. Мені хочеться побачити, як ти вирішиш ці проблеми, спираючись на своє щастя.

-Батьку, давай з тобою домовимось, якщо мені вдасться вирішити ці проблеми, тоді ти повинен будеш разом з Антуаном змінити своє ставлення до пошти.

Домовившись з батьком, Антуан сів у карету й вирушив до місця нової роботи. Карета їхала дуже швидко. Потрібно було робити декілька зупинок, щоб відпочити. І ось карета прибула в призначене місце. Вибравшись з неї, Санта побачив, що все навкруги застелене снігом. Місто, в яке він прибув, нагадувало щось дуже дивне...

В ньому жили дуже непривітні люди. Здавалось, що вони готові були вбити один одного. Діти не мали іграшок, тому гралися камінням та дерев'яними палицями.

Дібравшись до поштового відділення, Санта зрозумів, що тут справи дуже погані. Пошта нагадувала смітник. Він оселився і на наступний день взявся за доставку листів. Поштових листівок було дуже мало, тому Санта розносив їх дуже швидко. І весь цей час його не покидала думка, як ж все-таки помирити всіх, використовуючи ці листівки.

Одного дня, проходячи сад, після останньої доставленої листівки, він побачив великого, кремезного діда. Дід рубав дрова. Прослідкувавши за дідом, Санта побачив, що він заносив в свій дім купу дерев'яних іграшок. Наступного дня, поштар знову побачив діда, який рубав дрова. Він підійшов до нього і промовив:

-Доброго дня!

-Доброго дня! , - промовив дід.

-Що така молода людина забула в цій місцині?

-Я приїхав працювати, - відповів Санта.

-Що це ви будете робити з цим? , - запитав поштар.

Дід, вагаючись, відповів:

-Іграшки!

Із розмови вияснилось, що діда звати Клаус. Він уже досить довгий час проживає на самоті, мешкає в цьому саду. Єдина його втіха – це створювати іграшки з дерева. Майстерність Клауса, напевно, єдине, що залишив після смерті його батько Миколай. І він поклявся, що до кінця життя буде робити тим самим, продовжуючи справу батьків. Клауса теж бентежила ситуація в місті, тому його інтереси збігалися з інтересами Санти. Але потрібно було щось робити, щоб повернути в місто мир. Зайшовши в дім Клауса, поштар здивувався від великої кількості іграшок.

Проте, побачивши іграшки, йому спала на думку ідея.

-Клаус!, - сказав Санта.

-Я знаю, що робити! Розумієш, доступ до дорослих, лежить через серця дітей. Ми повинні змусити дітей радіти, і тоді дорослі теж стануть добріші та щасливіші, дивлячись, що їхні діти будуть відчувати яскраві емоції.

-Але що потрібно, щоб діти почували себе щасливими?, - запитав Клаус.

-Іграшки! Іграшки, яких в них немає.

Дідусь зрозумів натяк. Йому довго давалось це рішення. Але все ж Санті і Клаусу вдалось порозумітися й сконцентрувати свої дії. Санта мав розносити оголошення. В оголошенні було написано: «Хто хоче іграшку, пишть листа зі своїми бажаннями й несить у поштове відділення». Клаус мав лише конструювати та виготовляти іграшки. Спочатку жителі не вірили в це і вважали брехнею. Але коли ті, хто писали листа, прокидалися вранці і знаходили подарунки, які були під ялинкою, змінювали своє ставлення до цього. Під ялинку подарунок клав Санта. Чому ж під ялинку?! Тому що в цій місцевості росла лише ялинка і майже в кожного в подвір'ї знаходилось це вічнозелене дерево. Після такого дива, всі почали писати листи і отримували свої довгоочікувані подарунки. Всі були щасливі, адже нарешті настав мир. Поштове відділення відновило свою роботу. Стало воно називатися «Санта Клаус».

Подія ця відбувалась лише один раз на рік.

Дізнавшись про немінучий успіх молодшого сина, батько разом з Антуаном прибули в те місто, де він працював. Побачивши мирну, добру, радісну атмосферу, батько запитав Санта, як йому це вдалось. Санта відповів:

-Все завдяки цій пошті, яку ти вважаєш некорисною та моєму другу Клаусу.

Щирість, щастя, яке вже панувало в цьому місті, розтопило батькове серце. Він заплакав і попросив пробачення за те, що був такий суворий, і за те, що відправив його сюди. Тож давайте дарувати один одному щастя та приємні хвилини радості!

Мій дім - найкращий на землі

Музика Олександр

Жила собі жаба. Полюбляла вона рано прокидатись та насолоджуватись безкрайнім болотом. Їла комах та квакала, тим самим привертала до себе увагу. Вечорами збиралися всі її жабки-подружки і співали мелодійні пісні. Коли приходила ніч, зі спокійною душею йшли вони спати. Так проходив день за днем. Але одного разу, займаючись своєю улюбленою справою, ловінням та поїданням комах, почула жаба розмову двох лелек. Говорили вони про далекі краї, про неймовірну красу далеких озер. І жабі стало так сумно.

-Як можна жити в такому болоті, якщо є кращі місця?!,-подумала жаба. Ввечері, коли жаби зібралися співати своїх традиційних пісень, вона їм розповіла свою новину, що вона збирається покидати це місце . І от вранці, жаба підпливла до своїх лелек і запитала :

- Візьмете мене з собою? Покажете мені ті чудові краї, про які ви розповідали?

-Звичайно, чому б і ні!

Понесли жабу лелеки через ліси, степи до інших країв. Мандрувала жаба з ними довго. Де тільки вони не були: бачили золоті пруди, безкрайні озера, чисті річки. Вибрала жаба для свого будинку найкраще озеро. Залишили лелеки її там, та й полетіли геть. Але не могла облаштуватися вона: то мухи не ті, то комарі не такі. Покликала жаба знову до себе лелек і попросила віднести її до іншого озера. І так продовжувалось дуже довго.

Якось, коли жабу несли до чергового болота лелеки, вона не витримала і запитала:

- А куди ви летите, коли мене залишаєте?

-Ми повертаємось на твоє болото.

-А чому саме туди?

-Бо там наш дім, а де дім- там найкраще.

-Заберіть мене туди, - попросила жаба.

Лелеки из радістю погодилися і понесли її на своїх крилах додому.

З того часу живе жаба на своєму болоті і радіє тихим вечорам, обожнює слухати мелодійний спів своїх подружок. Часто розповідає знайомим про пригоди, які відбувалися з нею. Дуже часто повторює слова: «Мій дім - найкращий на землі».

Притча про дівчинку, яка вміла чекати

В одному невеликому селі Мостове існувала гарна двоповерхова школа. В тій школі працювала молода вчителька Лілія Павловська. Діти дуже любили уроки німецької мови, бо вчителька кожного разу придумувала щось цікавеньке.

Інна Онучишак

Цього разу на уроці діти вивчали тему "Їжа". В кінці уроку вчителька пригостила учнів та учениць кексами. Кекси були різного розміру, тому діти наввипередки побігли і вибрали самі великі і красиві. Лише одна дівчинка Інна почекала, поки всі сядуть за парти, підійшла, взяла останній маленький кекс, подякувала і пішла на місце. Вкусивши смаколик, вона відчула сторонній предмет, це була записка: "Ти дуже вихована особистість! Пишаюсь тобою!" Дівчинка глянула на вчительку і вони разом засміялися...

Eine Parabel über ein Mädchen, das zu warten wusste

In einem kleinen Dorf Mostove gab es eine schöne zweistöckige Schule. An dieser Schule arbeitete eine junge Lehrerin, sie hieß Lilia Pavlovska. Der Deutschunterricht hat den Kindern sehr gut gefallen, da sich die Lehrerin immer etwas Interessantes einfallen ließ.

Inna Onyschtschak

Diesmal lernten die Kinder im Unterricht mit dem Thema „Essen“. Am Ende des Unterrichts verwöhnte der Lehrer die Schüler mit Kekse. Die Kekse waren unterschiedlich groß, also liefen die Kinder voraus und wählten die größten und schönsten aus. Nur ein Mädchen, Inna, wartete, bis sich alle an den Schreibtisch gesetzt hatten, kam herauf, nahm den letzten kleinen Kuchen, dankte ihr und ging zu ihrem Platz. Nachdem sie in die Delikatesse gebissen hatte, fühlte sie einen fremdes Objekt, es war ein Zettel: "Du bist ein sehr wohlerzogener Mensch! Ich bin stolz auf dich!" Das Mädchen sah die Lehrerin an und sie lachten zusammen...

Різдвяна притча

Золотий годинник

Шуляченко Олександра

*«Час - дорогоцінний подарунок,
даний нам, щоб у ньому стати
розумнішим, кращим, зрілішим і
досконалішим».*

Томас Манн

Ілюстраторка - Кременецька Єлизавета

Панувала люта зима. Вечоріло. Вкрите снігом містечко було схоже на казку: білосніжні дерева, мерехтливі відблиски інею, сяйво зоряного неба. У кожному будиночку світилися вікна, а зазирнувши в них можна було побачити, яке життя вирує в цих оселях.

На одній із вулиць містечка поруч жили дві сусідські родини, які були такими різними, як зима та весна, як ніч і день, як вогонь і вода. Родина Вільямсів жила заможнo: щодня вони ласували різноманітням вишуканих страв, носили одяг із хороших тканин і навіть мали свою власну бібліотеку з дорогими виданнями, які важко було знайти, а надто придбати. Джон Вільямс був власником годинникової крамнички, а до всього ще й мав чималий спадок від свого батька. Тому його родина, яка складалася з дружини Енні та сина Джейка, нічого не потребувала. Натомість сусідська родина Нільсонів повністю відрізнялася від них. Бабуся Емма і її онук Гаррі жили скромно, але самі були людьми совісними і не мали ні краплини заздрощів до багатих сусідів. Батьки Гаррі померли від тифу, тому його вихованням займалася бабуся. Всім серцем вона любила свого онука і намагалася посіяти у його дитяче серце зерна добра, гідності і людяності. І в неї це дуже добре виходило. Часто вечорами Емма читала хлопчику різні оповідання, кожне з яких мало певну мораль, яку Гаррі дуже добре засвоював.

У вихідні дні бувало він сидів у своїй кімнаті і міг спостерігати, як сусід Джейк розважається черговим подарунком свого тата: блискучий велосипед, яскравий червоний м'яч, нові санчата, з яких весело можна спуститися з гори, що так і манить своїм засніженим схилом. Ці спостереження іноді засмучували Гаррі, бо його дитинство було не таким яскравим, але він завжди згадував слова бабусі: «Головне – попри все залишатися людиною і вміти радіти навіть дрібницям».

Наближалось Різдво. Всі у містечку готувалися до свята: купували подарунки, займалися прибиранням в будинках, завершували всі важливі справи до святкування. На вуличках стояв неймовірний запах свіжої випічки. І тільки напередодні Різдва кондитер Рон Честер щедро частував дітлахів солодкими смаколиками, тому всі діти зранку поспішали до містера Рона. Гаррі теж поспішав до пекарні, бо таку можливість не можна було пропустити. Отримавши смачний круасан з шоколадом, Гаррі радісно поласував, але повертатися додому було зарано, треба зробити ще одну дуже важливу справу. Він пішов до ювелірної крамниці містера Джона Вільямса. Дивним був візит Гаррі для власника крамниці і його сина. Але Гаррі хотів пояснити, що саме його привело до місця, яке точно було не для гаманця його родини. Справа в тому, що в бабусі Емми є річ, яка для неї є особливою – це годинник, який дістався їй у подарунок від батька. Це єдине, що залишилося у неї на згадку про батьків, яких вже дуже давно немає. Але нещодавно годинник зупинився, а все через несправність маленької деталі. А нову можна було придбати саме у містера Вільямса. І вже потім Гаррі зміг би привести до ладу бабусину прикрасу, бо мав хист до цієї справи – робити чи лагодити щось своїми руками.

У крамниці на диво не було покупців, і Гаррі не забарився зі своїм проханням:

-Добридень, містере Вільямсе!

-Чого тобі, Гаррі?

-У мене є годинник, до якого необхідна одна маленька деталь, за відсутності якої шестерні у механізмі годинника не рухаються. Я дуже хотів би попросити у вас її. Та не прийміть за нахабність, коштів я не маю. Але я хотів запропонувати свою допомогу у вигляді чищення снігу біля вашого будинку або ж я можу полагодити годинники, які лежать ось в тій вітрині, на якій написано «Продається за півціни».

-Ти, мабуть, не зрозумів, де знаходишся, Гаррі. Ти в ювелірній крамниці, де продаються вишукані годинники, більшість з яких антикварні. І ти, в якого в руках лише старезний годинник і ні грошини, нахабно просиш у мене деталь і до того ж безкоштовно?!

-Але, містере Вільямсе, я згоден на будь-яку роботу. Дарма мені не треба.

-Чого вартує твоє нещасна робота? Навіть найменшої дрібниці у моїй крамниці не вартує! Іди собі!

У цей момент син Вільямса, Гаррі, зупинив процес поїдання смачної випічки від дядька Рона і сором'язливо поглядав на Гаррі. Гаррі зрозумів, що допомоги від Вільямсів годі й чекати, а тому вкотре спробувати вмовити суворого продавця навіть не намагався. Зачинивши двері крамниці, хлопчик засмучено вирушив додому. Дорогою зайшов до храму, помолився, подякував Богу за все, що він має, і попросив усім людям щасливого Різдва.

До Різдва залишалося три дні, і подарунок бабусі був майже на межі нездійсненності, але поява неочікуваного гостя у будинку Гаррі все змінила. У двері постукав сусід, за яким він тільки спостерігав з вікна своєї кімнати, вони завжди були поруч, але, водночас, знаходилися на різних світах. Гаррі гостинно запросив Джейка до оселі, бо ніякого зла на нього не тримав, хоч і його батько неабияк засмутив хлопця. Без жодних слів Джейк простягнув руку до сусіда, а там блищала маленька дрібничка, яку так просив Гаррі у містера Вільямса. Гаррі здивовано запитав:

–Твій тато погодився на моє прохання? Це диво! Що мені зробити? Я зараз же візьмуся за роботу! Але Джейк почервонів, а потім вимовив:

–Тато не знає про це.

–То ти це поцупив?! О, ні, забери негайно і віддай батькові, бо такого сорому нашій родині не треба! – вигукнув Гаррі.

–Батько не помітить втрати такої дрібниці, бо всю вітрину з несправними годинниками і деталями до них він переніс у підвал. Ще жодна річ звідти не була повернута назад на продаж. Бо вправного майстра, який міг би все полагодити, давно немає, він звільнився через те, що батько платив йому мізерні кошти, а згодом взагалі звинуватив у крадіжці, яку сам і вигадав, щоб не сплачувати того місяця заробітну плату. Я знаю, що напередодні Різдва робити такий вчинок, який зробив я, не дуже добре. Але сподіваюся, що Бог простить мене за скоєне. Мої наміри мають благий мотив, немає зла в мені, а лише бажання допомогти. Десятки нужденних заходили сьогодні до крамниці мого батька, але жодному з них він не допоміг. Хоч його кишені повні грошей, але серце пусте і холодне, мов лід. Мені ж він дарує гарні подарунки, але цим він замінює свою неувагу до мене. Маючи купу іграшок, я не маю батька, бо він зосереджений лише на своїй справі. Тож дозволь мені запропонувати свою допомогу, хоч і таким шляхом. Не проси повернути її назад, бо тато нечасто дозволяє приходити з ним на роботу. Наступного разу я потраплю туди не скоро.

Гаррі уважно слухав Джейка, він бачив, як йому соромно за вчинки батька, але не дивлячись на все це, він не міг взяти поцуплену деталь. На що Джейк благав:

–Візьми, будь ласка. Нехай твоя бабуся отримає подарунок до Різдва. Моя мама багато розповідала про твою родину. Я знаю, що твої батьки дуже тебе любили, а тепер всю свою душу і серце вкладає в тебе бабуся Емма. Я бачу зі свого вікна, як часто вечорами ви читаєте книги або розмовляєте годинами. Я бачив, як ти захоплено спостерігав за мною, коли я грався м'ячем чи катався на велосипеді. Але повір, це так нудно, коли окрім іграшок ти не маєш нічого. Дякувати мамі, що вона зовсім не така, як наш тато. Але і вона не в змозі змінити батька, бо відколи я народився, між нами і татом стала холодна стіна. Мама пояснює, що він багато працює, але я знаю, що є ще якась причина, про яку мама нічого не розповідає.

–Джейку, я дякую тобі за таку увагу і чуйність до мене. І якщо ситуація так склалася, то ми вчинимо так: я візьму цю деталь до годинника, але після Різдва я придбаю у крамниці містера Вільямса таку ж саму запчастинку, віддам її тобі, а ти повернеш її на місце. Цілий місяць я буду допомагати дядьку Рону прибирати в пекарні і чистити піч, бо за це він іноді дає мені невеличкі кошти. Це дозволить мені назбирати необхідну суму.

-Згода, – відповів Джейк.

У цей момент у кімнату зайшла бабуся Емма, але Джейк швидко попрощався і пішов додому. Бабуся здивувалася такому візиту, але не намагалася розпитувати нічого, бо можна було подумати, що хлопці врешті-решт познайомилися і Гаррі запросив його до себе.

Ввечері, коли бабуся поринула в сон, Гаррі запалив свічку і почав лагодити годинник. Минула година, як стрілки на годиннику знову почали рухатися і тихенько цокотіли, сповіщаючи про невпинний рух людського життя. Хлопчик сховав годинник на поличці, щоб бабуся завчасно не побачила свій подарунок, і сам згодом заснув.

Зранку Гаррі прокинувся, перевірів, чи годинник продовжує свою роботу, і пішов до бабусі на кухню, бо там чекав теплий сніданок: скромний, але дуже смачний. Тепле молоко і солодкий млинець – найулюбленіший смаколик Гаррі.

Протягом дня бабуся готувалася до Різдва. Стіл був накритий білою скатертиною, яка збереглася ще з часів, коли бабуся Емма була маленькою. Залізний старовинний підсвічник був незмінним атрибутом на різдвяному столі, він створював атмосферу затишку і тепла. Як би сюди пасувала смачна запечена індичка, але не кожного Різдва їм щастить побачити її на столі. Але і це не могло зіпсувати святковий настрій, бо бабуся Емма могла з найпростіших продуктів приготувати якусь смакоту. Дядько Рон пообіцяв Гаррі дати пирога з вишнею на святковий стіл, бо хлопчик щодня прибігав на допомогу до пекарні, адже мав заробити гроші. Дядько Рон любив хлопця за добре серце і працьовитість, а тому вирішив порадувати його смачною випічкою на Різдво. Гаррі якраз поспішав за пирогом, аж коли обабіч дороги він побачив золотий годинник з ланцюжком, а точніше розсипані частини від нього. Хлопчик відразу впізнав цю прикрасу, бо саме вона видніла на жилеті містера Вільямса, коли Гаррі приходив у крамницю. Гаррі подумав, що містер Вільямс випадково його загубив, а той від падіння розлетівся на частинки. Хлопчик вирішив забрати годинник додому, швиденько його полагодити (а це в нього вправно виходило), а потім віддати прикрасу власнику. Зазирнувши на хвильку за пирогом, Гаррі подякував дядьку Рону і відразу поспішив додому.

Коли він взявся за роботу, всі деталі годинника склалися і поєднувалися між собою, як пазл. Гаррі вміло все полагодив. Пояснивши бабусі, чому йому треба завітати до Вільямсів, він побіг віддати втрачену річ господарю.

На подвір'ї Вільямсів було пусто, лише служниця зустріла Гаррі і запросила його у вітальню, але перед цим запитала, яка мета його візиту. Хлопчик відповів, що йому треба побачитися з містером Вільямсом. Але та суворо відмовила, бо господар будинку зараз у дуже поганому стані, він втратив свідомість біля своєї крамниці через серцевий напад. А тому гості йому зараз недоречні. Вона попросила хлопчика залишити будинок, а сама не дочекавшись відбуття Гаррі, побігла на кухню, бо там збігло молоко, яке треба було віднести містеру Вільямсу.

Гаррі повернувся вже йти додому, але його цікавість зупинив плач, а саме те, що це був плач чоловіка. Мимоволі хлопчик почув розмову і впізнав голос містера Вільямса. Той звертався до свого сина слабким і тихим голосом:

–Мені не можна втрачати ані миті. Якщо лікар сказав, що мій час спливає, то я мушу використати останні хвилини свого життя на те, що давно мав зробити. Сину, всі роки ти не відчував моєї любові та батьківського тепла. Між нами завжди була прірва, яку я не міг подолати. Я не навчився бути хорошим батьком, а тому весь свій час я приділяв роботі і грошам, які зробили мене безсердечним і жадібним. Багато років я тримав у собі те, від чого так і не зміг позбавитися. Я дивився на тебе, синку, і не знав, як воно, стати другом для своєї дитини. Всі мої поривання стримувала травма дитинства. Мій батько виховував мене один, бо мама померла ще коли я був зовсім маленьким. Тато ніколи не виказував своєї любові до мене, можливо, її зовсім і не було. Щоб звернути увагу батька на мене, я повторював кожен його крок, кожен його дію. Я намагався бути схожим на нього, бо вважав, що це розтопить його серце. Але йшли роки, ми з батьком так і не знайшли спільної мови. Точніше, він не допустив мене до своєї душі. Він помер, а я так і не дізнався, що таке, коли тато любить свого сина. Тому, коли ти з'явився на цей світ, мені було наперед зрозуміло, що я нічого не знаю про те, як будувати відносини з дитиною. Я ховався у свою роботу і обростав міцним панцирем, який ніхто не міг розбити, навіть моя дитина.

Дізнавшись про свою хворобу серця, я розумів, що мій годинник відбиває останні хвилини. Пробач мені, сину, за холод моєї душі. Час не повернеш, але покаятися ніколи не пізно. Мені немає що передати тобі у вигляді повчань чи напутніх слів, бо я далеко не ідеал моральної людини. Але я хочу, щоб ти прийняв від мене подарунок, який нагадуватиме тобі, що час ніколи не повернути назад. Тому кожна хвилина дорога. Зніми з мого жилета золотий годинник, нехай він буде згадкою якщо не про мене, то хоча б про цей життєвий урок.

Джейк поспішив виконати батькове прохання, сльози капали з чого блакитних очей, а руки тремтіли від хвилювання. Оглянувши жилет, Джейк не знайшов батькової прикраси. І в цю мить постукав Гаррі, який крізь щілину дверей тихенько спостерігав за відвертим монологом містера Вільямса.

–Дозвольте зайти, – промовив Гаррі.

Не в змозі відмовити містер Вільямс кивнув головою.

Цю річ, пане, я знайшов біля вашої крамниці. Годинник розлетівся на частинки, але, з Вашого дозволу, я полагодив його. Ось, тримайте.

Гаррі вже хотів покинути будинок, але його зупинив містер Вільямс. Він сказав:

–Гаррі, пробач, що моя жорстокість закрила мені очі. Дякую, що твоє добре серце сильніше за мою безсердечність. Стань моєму синові другом, який допоможе йому не піти моїм шляхом, а навпаки – знайти себе у світі милосердя.

–Містере Вільямсе, вам нічого вибачатися, кожен може робити помилки. Головне – вчасно усвідомити це.

Гаррі попрощався і залишив оселю Вільямсів.

Цьогоріч Різдво для Вільямсів і Нільсонів було як ніколи сумним. Джейк різдвяну ніч провів біля свого тата, який проживав останні свої хвилини. Гаррі ж розповів всю історію бабусі Еммі, і вони разом помолилися, щоб містер Вільямс знайшов спокій душі. Хлопчик привітав бабусю з Різдвом, одягнувши їй на руку дорогий серцю годинник. Вона подякувала і дістала з шафи подарунок для Гаррі. Це був набір інструментів для роботи з годинниками. Вона знала, що онук знайде себе в цій справі, а тому довгий час збирала кошти на подарунок для Гаррі. Бабуся та онук обійнялися. Це було особливе Різдво.

На ранок жахлива новина сколихнула Гаррі – містер Вільямс покинув цей світ. Його серце опівночі зупинилося. Джейк важко переживав цю втрату, але згодом він зміг змиритися з цим, і тепер про тата він згадував не з болем, а з теплим спогадом про те, що він дав йому важливий урок, який назавжди його змінив.

Йшли роки. Гаррі і Джейк стали гарними друзями. Вони вже не хлопчаки, а дорослі чоловіки, які працюють в годинниковій крамниці. Тут завжди багато відвідувачів, бо кращої крамниці в цьому місті не знайти. Гаррі і Джейк допомагають нужденним, а в переддень Різдва роздають сувеніри всім дітям, а разом з ними старенький дядько Рон, який, як і раніше, випікає найсмачніші солодощі в місті. І в Гаррі і в Джейка є діти. На щастя, ці родини живуть у взаєморозумінні і злагоді. Джейк відпустив свою образу на батька, а тому виховував своїх дітей так, як колись він хотів, щоб так його виховував тато. Гаррі і Джейк у дитинстві отримали урок, який вони ніколи не забудуть. Вони знають, що час ніколи не повернути назад, тому робити добро треба тут і зараз, любити треба тут і зараз, жити треба тут і зараз.

СВІТЛО У МОРОЦІ

Автор Трофименко Владислав, 16 років.

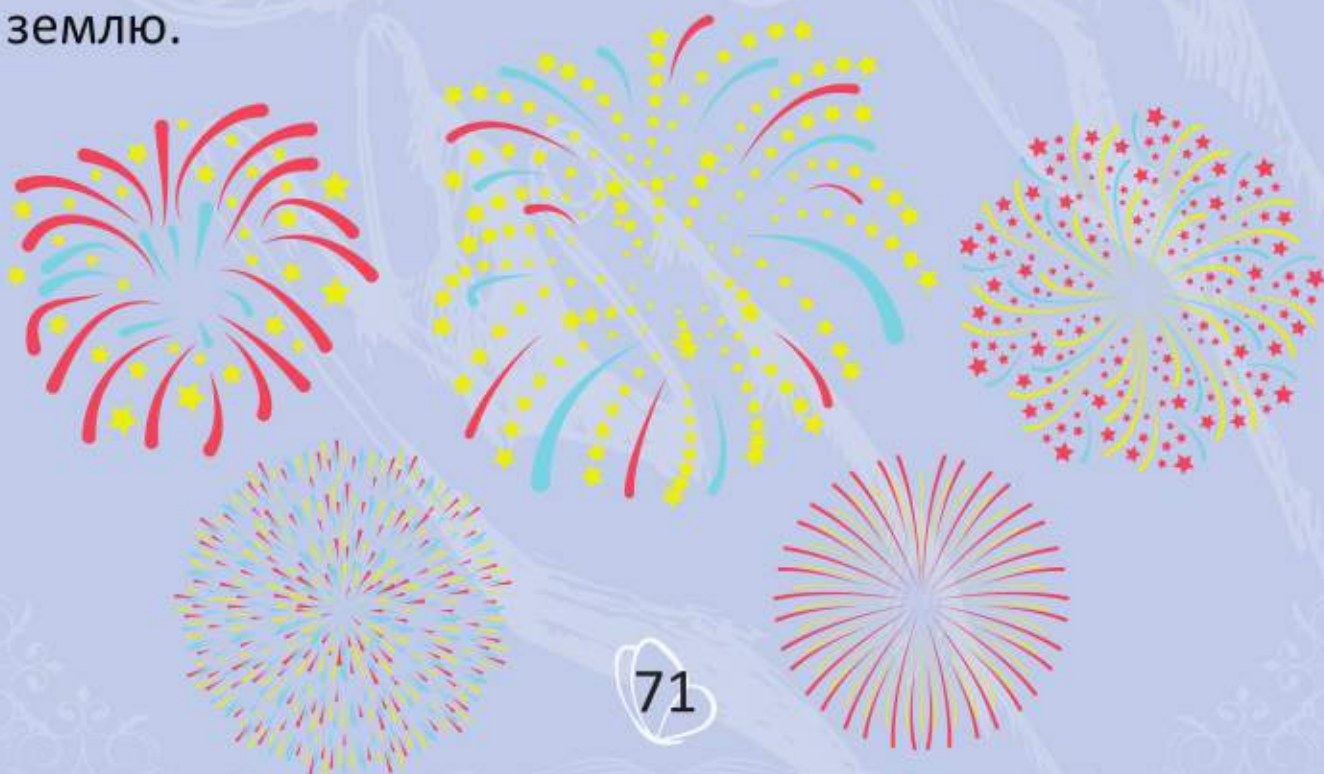
Уьогоріч Різдвяний Дух прокинувся несподівано рано. Щось невідоме й темне розтривожило його світлу добру душу, щось не давало дихати й відчувати сповна радість прийдешніх свят. Це дивувало і лякало водночас. Він глибоко вдихнув і подумав, що пора братися до роботи. Легкими кроками вийшов зі свого звичного сховку.

Безкрає білосніжне море і свіже морозне повітря збадьорило Різдвяного Духа і він, упевнено розпростерши могутні крила, піднявся в небо.

Безмежжя світу... Піки гірських хребтів, вкриті снігом, свіжо-зелені луки з отарами овець, гарячі піски пустель і палюче сонце, лавандові поля, яким кінця - краю не видно, морські простори зі свіжістю літнього бризу... Чого тільки не бачив Різдвяний Дух на своєму шляху. Для нього це було звичною справою: облетіти увесь світ напередодні Різдва, заглянути у кожне вікно, шибочку, чи ба, у кожну шпаринку, радіти й веселитися разом зі щасливими людьми, втішати й підбадьорювати нещасних, а головно - вселити їм у душі віру в диво й вплести мереживо різдвяного духу. Відколи й світу ділився Різдвяний Дух з людьми своєю силою, давав їм насагу на увесь наступний рік.

І ось ще один помах крил... І ще один... Надзвичайно яскрава картина відкрилася Різдвяному Духу на шляху. Він повільно й тихо спустився на землю.

Сяйво різдвяних вогників по всьому місту сліпило й радувало очі, різдвяні віночки на дверях нагадували про скорий прихід свята, люди радісно усміхалися одне одному, хтось поспішав за подарунками, а хтось, навпаки, без поспіху, насолоджуючись спокоєм, пив ароматний чай або глінтвейн просто на вулиці.

А ось і діти - головні поціновувачі Різдва! Ось хто найбільше чекає свята! Червоні, розпашілі від морозного повітря, впевнено й стрімко вони летять по ковзанці із сяючими від захвату обличчями.

Здавалося, саме повітря тут було настояне на запаху ялиці й шишок, світла й добра, а дух Різдва легко витав у повітрі. Щасливі й радісні обличчя навкруги сповнили Різдяного Духа силою, бо все, що робить людей щасливими, щастям відблискує і в ньому самому. Тут усе добре - можна летіти далі. Попереду ще багато справ, багато місцинок, куди треба обов'язково заглянути. Але десь глибоко відчуття тривожності таки не покидало його душу.

Стрімкий потік повітря легко підняв Різдвяного Духа в небо. А серед зірок залишився лише молочний слід від його льоту...

Тепер попереду чомусь була непроглядна темрява. Чого б то? Де поділася казковість свята, де мерехтіння вогників, де щасливі дітлахи, де?.. Чи вже час спускатися? Але куди?

І щойно Різдвяний Дух торкнувся землі, рівновага десь поділася, і він сторчголов полетів у морок...

Щось тепле й м'якеньке торкнулося його обличчя. Різдвяний Дух розплющив очі і поряд себе побачив маленьке кошеня. Та там був ще хтось. У напівтемній великій кімнаті він розгледів багато людей. Усі вони були різні: дорослі й малі, молодь і старенькі; але щось невловимо невидиме поєднувало їх в єдине ціле. Щось тримало цих людей укупі у цьому...

-Підвал! - врешті зрозумів Різдвяний Дух і вжахнувся. Що тут роблять усі ці люди!? Хіба не мають вони зараз прикрашати ялинки, бігати по магазинах у пошуках подарунків, готувати смаколики?

Він навшпиньки підійшов до гурту. Усі зібралися навколо маленької зеленої красуні - ялинки, яка здавалася різдвяним дивом у цьому холодному темному підвалі. Хтось запалив свічку, прилаштував її біля прикрашеного деревця, і обличчя людей, щойно такі втомлені й сумні, засяяли щастям. У когось невідомо звідки взялася одна єдина мандаринка, і її неймовірний аромат нагадав про те, яким гарним було життя до... До війни... А особливо радісними стали оченята дітей. Від їхніх усмішок аж розвиднилося у тому страшному людському сховку.

-Ну все, доню, ходімо спати, вже ніч заходить, а якою вона буде не знає ніхто, - проказала одна з матусь до своєї дівчинки.

-Мамо, а можна ще одну хвилиночку свята, ну будь ласка, ще одну маленьку хвилиночку? Я так його чекала...

-Ходи, доню, поспи трохи, допоки тихо. У нас ще обов'язково буде свято, і купа подарунків, і велика ялинка, а поки... нехай тобі насняться різнокольорові сни, а Різдвяний Дух торкнеться нас своїм крилом і дасть сил витримати усе разом, - матуся ніжно пригорнула до себе дівча, - бо щастя у кожній прожитій хвилині.

Різдвяний Дух втомлено сповз на підлогу. По його щоках текли гарячі сльози, а почуття гордості за цих нескорених людей розпирало груди. Він знав: цінність життя - це крила, які не дають їм упасти в темряву й тримають високо в небі, а краплинки щастя треба знаходити і в найпохмуріші, найтемніші часи свого існування.

ЧАРУ РІЗДВА

Автор Волохович Софія, 15 років.

Ілюстратор Кременецька Єлизавета, 15 років.

Якось, в переддень Різдва, один чоловік гуляв містом. Навколо мерехтіли вогнем і манили до себе ялинки, а місто було прикрашено так гарно, що й очей не відірвати. Люди веселились, обмінювались враженнями, фотографувались та катались на ковзанах. Але не всі так раділи. Тож поки інші бігали й шукали подарунки для своїх рідних та близьких, чоловік навіть дивитись на них не хотів.

-Чому вони так поспішають? Завтра ж просто звичайний день, я б навіть сказав поганий, - думав він. - Та й взагалі, хто це придумав? Ходити, шукати подарунки, витрачатись на людей, які тебе навіть не цінують.

Так розмірковував наш герой, йдучи вулицею у своїх справах.

-Свято!?- думав він. І йшов далі, не звертаючи ні на кого уваги.

-З Різдвом вас!- вигукнув перехожий, та не чекаючи на відповіді пішов.

-Та що це з усіма сьогодні?- ці думки роїлися весь день.

Та раптом ввечері несподівано прийшов лист. Глянув - адреса незнайома. Не задумуючись розірвав конверт. На звичайному папірці дивний текст:

"Не розчаровуйся в собі, своїх рідних та вір у чари Різдва".

-У мене рідних небагато, та й з ними не спілкуюсь, а в собі здається не розчаровувався. Хоча...

Вийшов надвір і пішов, куди бачив. За кілька хвилин опинився на головній площі. Куди не глянь-всюди люди, але його увагу привернула до себе одна молода сім'я. Вони раділи, сміялись і обирали подарунки, а хлопчик весь час тримав за руку свою маленьку сестричку. І ця картина нагадала йому ситуацію дворічної давності.

...У них була звичайна сім'я.

-Чому я маю терпіти вас і це нікому не потрібне свято?!

-Сину,- заспокоювала мама, - досить так кричати, все ж добре.

-Добре?! - не вгавав хлопець, - коли в цей день щось було добре ? Бо я такого не пам'ятаю!

-Проте я чудово пам'ятаю, як ти раніше це свято чекав. Що сталось цього року?

-Наче ти не знаєш, як вона була мені важлива.

Мати одразу змінилася в обличчі.

-Кажеш так, наче я винна, що твоя сестра пішла, - тихо промовила мама, - захотіла і пішла, вона вже не дитина, свою голову має.

-І ти навіть не переживаєш за неї?

-Переживаю звісно, але їй треба самій зрозуміти. Якщо вона захотіла піти, то це її вибір!

-Але я хочу, щоб вона була поряд, щоб підтримувала мене, як може тільки вона!- в сльозах кричав син. - Я хочу бути з нею!

Батько, почувши цю розмову, зайшов у кімнату. Розлючено випалив:

-Якщо так хочеш, то іди до неї!

-Гаразд, - впевнено сказав син.

-Тоді щоб ноги твоєї не було в цьому домі! – знову заволав батько.

Син повернувся і пішов.

В цей час у домі батьків:

-Жінко, мені сьогодні наснився сон, що я іду по полю сам - один, навкруги холодно, лютує буря, багато снігу, я іду. Покличу- тиша у відповідь. Чомусь мені так страшно, а раптом так буде усе життя? Можливо ми не дарма дітям листи надіслали?

-Сподіваюся, що не дарма.

...Спогади гарячою хвилею накрили чоловіка. Занурившись у них наш герой зрозумів сенс листа. І через кілька хвилин він вже йшов знайомою стежкою до рідного дому. Зупинився перед дверима, задумався чи правильно він чинить, але, згадавши про чари Різдва, постукав у двері. Відчинила мати і одразу ж кинулась його обіймати.

-Як я рада тебе бачити! Заходь, у нас саме гості.

Чоловік здивувався, але зайшов. У вітальні сиділа його люба сестра. Обійняв її, усміхнувся:

-Я вже думав, що ніколи тебе не побачу.

-Мені прийшов дивний лист, і я вирішила приїхати.

-Не повіриш - мені також!

-Сідайте вже до столу, - сказала мама.

-А де тато?

-Та тут! Як же я вас зачекався! Пробачте за все, що тоді наговорив.

-Ми вже пробачили, - ледь не в один голос сказали діти.

За вечерею вони обговорили все, що сталося за ці роки.

-Можливо це й справді чари Різдва нас сюди привели? – задумалися вже дорослі діти.

-Можливо, – загадково переглянувшись між собою, сказали батьки.

І хоч це було давно, зараз особливо важливо пробачати один одного і бути поруч, що б не сталося, бо сім'я – це найцінніше, що дається людині в житті.

Содержание

Зміст

Inhalt

Жадная птица	Соня Хайнцер	1
Gieriger Vogel	Sonja Heinzer	3
Вечеринка Пони	Шевчук Злата	5
Добрый снеговичок	Бабан Маша	7
Суперечка сезонів	Терещенко Злата, Бабан Вікторія	8
Невгамовні діти	Бабан Вікторія	9
Сніговичок і Птах	Марченко Аїталіна	10
Добра і погана білочка	Богоніс Мілана	11
Школа Добра і Зла	Романенко Женя	15
Дівочка и собака	Нина Вайдманн	17
Das Mädchen und der Hund	Nina Weidmann	18
Добрая Старушка	Александра Гюнтхард	19
Die nette alte Frau	Alexandra Günthard	20
Подарки	Лиза Маффиолетти	21
Geschenke	Lisa Maffioletti	23
Очнись!	Софія Темненко	25
Wach auf!	Sofia Temnenko	28
Bunches of grapes	Kryvovyazenko Oleksandra	31
Відданий друг	Кривов'язенко Олександра	33
Хвилини радості	Лисенко Сергій	38
Мій дім - найкращий на землі	Музика Олександр	44
Притча про дівчинку, яка вміла чекати	Inna Onyschtschak	47
Золотий годинник	Шуляченко Олександра	49
Світло у мороці	Трофименко Владислав	51
Чари Різдва	Волохович Софія	70

Verein für Integration und Mehrsprachigkeit
"Foruss" 2023 www.foruss.ch

Обложка: Тамара Махун

